

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 8. julija 2021 *

„Predhodno odločanje – Priznavanje poklicnih kvalifikacij – Direktiva 2005/36/ES – Člen 1 in člen 10(b) – Poklicne kvalifikacije, pridobljene v več državah članicah – Pogoji za pridobitev – Neobstoj dokazil o formalnih kvalifikacijah – Člena 45 in 49 PDEU – Delavci – Svoboda ustanavljanja“

V zadevi C-166/20,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče Litve) z odločbo z dne 8. aprila 2020, ki je na Sodišče prispela 22. aprila 2020, v postopku

BB

proti

Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi L. Bay Larsen (poročevalec), predsednik senata, C. Toader, sodnica, in M. Safjan, sodnik,
generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za litovsko vlado V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, agentka,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman in J. Langer, agenta,
- za avstrijsko vlado A. Posch, J. Schmoll in E. Samoilova, agenti,
- za norveško vlado I. Meinich in K. S. Borge, agentki,

* Jezik postopka: litovščina.

– za Evropsko komisijo sprva L. Armati, A. Steiblytė, S. L. Kalėda in H. Støvlbæk, nato L. Armati, A. Steiblytė in S. L. Kalėda, agenti,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1 in člena 10(b) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/36/ES z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij (UL 2005, L 255, str. 22), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2013/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. novembra 2013 (UL 2013, L 354, str. 132) (v nadaljevanju: Direktiva 2005/36), členov 45 in 49 PDEU ter člena 15 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med BB in Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (ministrstvo za zdravje Republike Litve) (v nadaljevanju: ministrstvo za zdravje), ker je zadnjenavedeno zavrnilo priznanje poklicne kvalifikacije BB.

Pravni okvir

- 3 Člen 1 Direktive 2005/36, naslovljen „Namen“, določa:

„Ta direktiva določa pravila, v skladu s katerimi država članica, ki pogojuje dostop do reguliranih poklicev ali njihovo opravljanje na svojem ozemlju s posebnimi poklicnimi kvalifikacijami (v nadaljnjem besedilu: država članica gostiteljica), priznava poklicne kvalifikacije, pridobljene v eni ali več državah članicah (v nadaljnjem besedilu: država članica izvora), ki omogočajo imetniku navedenih kvalifikacij, da tam opravlja isti poklic, kot zadosten pogoj za dostop do in opravljanje tega poklica.“
- 4 Člen 4 te direktive, naslovljen „Učinki priznavanja“, določa:

„1. Priznavanje poklicnih kvalifikacij s strani države članice gostiteljice omogoča upravičencem dostop do tistega poklica v tej državi članici, za katerega so usposobljeni v državi članici izvora, in njegovo opravljanje v državi članici gostiteljici pod enakimi pogoji, kot veljajo za njene državljane.

2. Za namene te direktive je poklic, ki ga prosilec želi opravljati v državi članici gostiteljici, enak poklicu, za katerega je usposobljen v državi članici izvora, če so dejavnosti, ki jih poklic zajema, primerljive.

[...]“
- 5 Člen 4f Direktive 2005/36, naslovljen „Delni dostop“, v odstavku 6 določa, da se ta člen ne uporablja za strokovnjake, ki izkoristijo avtomatično priznavanje svojih poklicnih kvalifikacij po poglavjih II, III in IIIa naslova III te direktive.

- 6 Člen 10(b) navedene direktive, naslovljen „Področje uporabe“, ki je v poglavju I naslova III te direktive in ki se nanaša na „[s]plošni sistem priznavanja dokazil usposobljenosti“, določa:

„To poglavje se uporablja za vse poklice, ki niso zajeti v poglavjih II in III tega naslova, in v naslednjih primerih, ko prosilec zaradi posebnih in izjemnih razlogov ne izpolnjuje pogojev, določenih v teh poglavjih:

[...]

- (b) za zdravnike z osnovno usposobljenostjo, zdravnike specialiste, medicinske sestre za splošno zdravstveno nego, zobozdravnike, zobozdravnike specialiste, veterinarje, babice, farmacevte in arhitekte, kadar migrant ne izpolnjuje zahtev za učinkovito in zakonito opravljanje poklica, navedenih v členih 23, 27, 33, 37, 39, 43 in 49“.
- 7 V poglavju III naslova III Direktive 2005/36, ki se nanaša na „[p]riznavanje na podlagi usklajevanja minimalnih pogojev usposobljenosti“, člen 21 te direktive, naslovljen „Načelo avtomatičnega priznavanja“, v prvem pododstavku odstavka 1 določa:

„Vsaka država članica prizna dokazila o formalnih kvalifikacijah za zdravnika, ki omogočajo dostop do poklicnih dejavnosti zdravnika z osnovno usposobljenostjo in zdravnika specialista, ter dokazila o formalnih kvalifikacijah za medicinsko sestro za splošno zdravstveno nego, zobozdravnika, zobozdravnika specialista, veterinarja, farmacevta in arhitekta, naštetih v točkah 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 in 5.7 1 Priloge V, ki izpolnjujejo minimalne pogoje usposobljenosti iz členov 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 in 46, ter za dostop do poklicnih dejavnosti in njihovega opravljanja priznava takim dokazilom enako veljavnost na svojem ozemlju kot dokazilom o formalnih kvalifikacijah, ki jih sama izdaja.“

- 8 Člen 23 navedene direktive, naslovljen „Pridobljene pravice“, v odstavku 1 določa:

„Kadar dokazila o formalnih kvalifikacijah za zdravnika, ki omogočajo dostop do poklicnih dejavnosti zdravnika z osnovno usposobljenostjo in zdravnika specialista, ter dokazila o formalnih kvalifikacijah za medicinsko sestro za splošno zdravstveno nego, zobozdravnika, zobozdravnika specialista, veterinarja, babico in farmacevta, ki jih imajo državljani držav članic, ne izpolnjujejo vseh zahtev usposobljenosti iz členov 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 in 44, vsaka država članica brez vpliva na pridobljene pravice, značilne za zadevne poklice, kot zadosten dokaz prizna dokazila o formalnih kvalifikacijah, ki jih izdajo te države članice, če taka dokazila potrjujejo uspešno dokončano usposabljanje, ki se je začelo pred referenčnimi datumi, določenimi v točkah 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 in 5.6.2 Priloge V, in so jim priložena potrdila, da so imetniki dejansko in zakonito opravljali take dejavnosti vsaj tri zaporedna leta v petih letih pred izdajo potrdila.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 9 BB je v Združenem kraljestvu končala štiriletni študij farmacije in 18. julija 2013 pridobila naslov magistricice farmacije. Opravila je 26 tedensko (6 mesečno) pripravništvo v lekarni, za katero je prejela pozitivno oceno in pripadajoče kreditne točke.
- 10 V Združenem kraljestvu se pravica do opravljanja dejavnosti farmacevta pridobi po štirih letih študija in dvanajstih mesecih pripravništva. Vendar BB ni opravila dvanajstih mesecev pripravništva, ki se v tej državi članici zahtevajo za pridobitev kvalifikacij s področja farmacije, saj se je morala iz osebnih razlogov vrniti v Litvo.

- 11 Studijų kokybės vertinimo centras (center za presajo kakovosti v visokem izobraževanju, Litva) je 23. julija 2014 izdal potrdilo o priznanju diplome BB kot enakovredne magisteriju, ki se pridobi po končanem enovitem študiju farmacije v Litvi. Ta center za presajo je navedel, da to potrdilo ne pomeni priznanja poklicnih kvalifikacij, saj je za tako priznanje izključno pristojno ministrstvo za zdravje.
- 12 BB je 6. avgusta 2014 navedeno ministrstvo zaprosila za priznanje svojih poklicnih kvalifikacij. To ministrstvo je navedlo, da dokumenti BB potrjujejo njeno akademsko izobrazbo, ne pa njenih poklicnih kvalifikacij, saj ni jasno, v kateri državi članici bi morala opraviti preostalih šest mesecev pripravništva.
- 13 Septembra 2014 je Lietuvos sveikatos mokslų universiteto rektorius (rektor univerze za zdravstvene vede v Litvi) BB s sklepom dovolil študij, ta pa je s to univerzo sklenila dogovor, na podlagi katerega je opravila dodatnih šest mesecev pripravništva v lekarni. Navedena univerza ji je 27. maja 2015 izdala potrdilo o opravljenem pripravništvu.
- 14 BB je pri Valstybinę vaistų kontrolės tarnyba (državna agencija za nadzor nad zdravili, Litva) pri ministrstvu za zdravje zaprosila za izdajo licence za opravljanje lekarniške dejavnosti. Pri tem se je oprla na potrdilo, navedeno v prejšnji točki. Ta agencija je 1. junija 2015 BB obvestila, da mora za pridobitev te licence predložiti dokument, ki dokazuje priznanje njene poklicne kvalifikacije v Litvi. BB je 9. junija 2015 pri ministrstvu za zdravje ponovno vložila prošnjo za priznanje poklicne kvalifikacije in tej prošnji med drugim priložila potrdilo, navedeno v točki 13 te sodbe.
- 15 Navedena agencija je 3. julija 2015 zaključila obravnavo prošnje BB, ne da bi izdala zahtevano licenco za opravljanje lekarniške dejavnosti.
- 16 Ministrstvo za zdravje je s sklepom št. V-902 z dne 24. julija 2017 zavrnilo priznanje poklicne kvalifikacije BB in jo o tem obvestilo z dopisom z dne 28. julija 2017. V tem sklepu je navedeno, da BB ni pridobila poklicnih kvalifikacij za farmacevtko v državi članici Evropske unije.
- 17 BB je navedeni sklep izpodbijala pred odborom za pritožbe, ki je z odločbo z dne 13. septembra 2017 ta sklep potrdil. Ta odbor je kot razlog za svojo odločitev navedel, da se Direktiva 2005/36 in s tem nacionalni zakon, s katerim je bila ta direktiva prenesena, uporabljata samo za osebe, ki so poklicne kvalifikacije pridobile v državi članici, ki ni država članica gostiteljica, in imajo dokazila o formalnih kvalifikacijah.
- 18 BB je zoper odločbo ministrstva za zdravje in sklep odbora za pritožbe vložila tožbo pri Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalno upravno sodišče v Vilni, Litva). To sodišče je s sodbo z dne 27. februarja 2018 tožbo BB zavrnilo kot neutemeljeno.
- 19 Zoper navedeno sodbo je bila vložena pritožba pri Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče Litve).
- 20 Predložitveno sodišče meni, da je BB izpolnila pogoje, ki se v pravu Združenega kraljestva zahtevajo za pridobitev poklicne kvalifikacije farmacevta, in sicer da je opravila štiriletno poklicno izobraževanje in da je opravila skupno dvanajst mesecev pripravništva v lekarni, in sicer šest mesecev v Združenem kraljestvu in šest mesecev v Litvi. Če bi torej BB izpolnila vse te pogoje v eni sami državi članici, in sicer v Združenem kraljestvu, bi pridobila dokazilo o formalnih kvalifikacijah za farmacevta, ki bi bile na podlagi načela avtomatičnega priznavanja iz člena 21 Direktive 2005/36 priznane v Litvi.

- 21 Ker naj se BB ne bi mogla sklicevati na sistem avtomatičnega priznavanja iz člena 21 Direktive 2005/36, čeprav naj bi v bistvu izpolnjevala pogoje za poklicno kvalifikacijo iz člena 44 te direktive, bi bilo treba ugotoviti, ali je treba člen 10(b) navedene direktive razlagati tako, da se uporablja, če zadevna oseba ni pridobila dokazila o formalnih kvalifikacijah za farmacevta, čeprav dejansko izpolnjuje pogoje, ki se zahtevajo za pridobitev te poklicne kvalifikacije, ne v eni državi članici, pač pa v več državah članicah, od katerih je ena država članica gostiteljica. Predložitveno sodišče meni, da je treba tudi ugotoviti, ali je treba v tem primeru določbe poglavja I naslova III Direktive 2005/36 razlagati tako, da morajo organi, pristojni za priznavanje kvalifikacij, presojati vsebino vseh dokumentov, ki jih je predložila zadevna oseba in ki lahko potrdijo njeno poklicno kvalifikacijo, ter skladnost usposabljanja, ki ga dokazujejo, s pogoji, ki se zahtevajo za pridobitev zadevne poklicne kvalifikacije v državi članici gostiteljici, in po potrebi uporabiti dopolnilne ukrepe.
- 22 Ker se splošna ureditev priznavanja iz Direktive 2005/36 uporablja le v nekaterih primerih, se predložitveno sodišče poleg tega sprašuje, ali lahko BB zahteva priznanje svoje poklicne kvalifikacije na podlagi členov 45 in 49 PDEU ter člena 15 Listine.
- 23 V teh okoliščinah je Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče Litve) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali je treba člen 10(b) Direktive [2005/36], če se razlaga skupaj z namenom direktive, določenim v členu 1, razlagati tako, da se uporablja v položaju, v katerem oseba ni pridobila dokazila o formalnih kvalifikacijah, ker je potencialno izpolnila pogoje, potrebne za pridobitev poklicnih kvalifikacij, v več državah članicah Evropske unije, in ne samo v eni? Ali je treba v takem položaju, v katerem oseba ni pridobila dokazila o formalnih kvalifikacijah, ker je potencialno izpolnila pogoje, potrebne za pridobitev poklicnih kvalifikacij, v več državah članicah Evropske unije, in ne samo v eni, poglavje I (Splošni sistem priznavanja dokazil usposobljenosti) iz naslova III Direktive 2005/36/ES razlagati tako, da zavezuje institucijo, ki priznava kvalifikacije, da presoja vsebino vseh dokumentov, ki jih je predložila oseba in s katerimi se lahko dokažejo poklicne kvalifikacije, in to, ali izpolnjujejo pogoje, določene v državi članici gostiteljici za pridobitev poklicnih kvalifikacij, ter po potrebi uporabi dopolnilne ukrepe?
2. Ali je treba v položaju, kakršen je ta v obravnavani zadevi, v katerem je pritožnica potencialno izpolnila pogoje za pridobitev poklicnih kvalifikacij za farmacevta v smislu člena 44 iz oddelka 7 poglavja III [naslova III] Direktive [2005/36], vendar so bili ti pogoji izpolnjeni v več državah članicah Evropske unije, in ne samo v eni, in torej pritožnica nima dokazila o poklicnih kvalifikacijah, določenega v točki 5.6.2 Priloge V k Direktivi [2005/36], člena 45 in 49 PDEU ter člen 15 Listine razlagati tako, da zavezujejo pristojne organe države članice gostiteljice, da presojajo poklicno usposabljanje pritožnice in ga primerjajo s poklicnim usposabljanjem, potrebnim v državi gostiteljici, ter da presojajo tudi vsebino predloženih dokumentov, s katerimi se lahko dokažejo poklicne kvalifikacije, in to, ali izpolnjujejo pogoje, določene v državi članici gostiteljici za pridobitev poklicnih kvalifikacij, ter da po potrebi uporabijo dopolnilne ukrepe?“

Prvo vprašanje

- 24 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo 2005/36, zlasti člen 1 in člen 10(b) te direktive, razlagati tako, da se uporablja za položaj, v katerem oseba, ki zahteva priznanje svojih poklicnih kvalifikacij v državi članici gostiteljici, ni pridobila dokazila o formalnih kvalifikacijah, ki bi potrjevalo njene poklicne kvalifikacije v drugi državi članici, in če je odgovor pritrdilen, ali je treba določbe poglavja I naslova III te direktive razlagati tako, da mora organ, pristojen za priznavanje poklicnih kvalifikacij, presoјati vsebino vseh dokumentov, ki jih predloži zadevna oseba in s katerimi je mogoče dokazati njene kvalifikacije, pridobljene v več državah članicah, in to, ali usposabljanje, ki ga ti dokumenti potrjujejo, izpolnjuje pogoje, ki so za pridobitev zadevne poklicne kvalifikacije določeni v državi članici gostiteljici, ter po potrebi uporabiti dopolnilne ukrepe.
- 25 V zvezi s tem je treba glede namena Direktive 2005/36 navesti, da je iz členov 1 in 4 te direktive razvidno, da je osrednji cilj vzajemnega priznavanja imetniku poklicne kvalifikacije, ki mu omogoča dostop do reguliranega poklica v državi članici izvora, v državi članici gostiteljici omogočiti dostop do poklica, za kakršnega je usposobljen v državi članici izvora, in njegovo opravljanje v državi članici gostiteljici pod enakimi pogoji, kot veljajo za njene državljane (sodba z dne 16. aprila 2015, Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, točka 36).
- 26 Zato vzajemno priznavanje poklicnih kvalifikacij, na katero se nanaša navedena direktiva, predpostavlja, da ima prosilec izobrazbo, ki mu omogoča opravljanje reguliranega poklica v državi članici izvora.
- 27 To velja ne glede na sistem priznavanja poklicnih kvalifikacij, torej splošni sistem priznavanja poklicnih kvalifikacij v smislu poglavja I naslova III Direktive 2005/36 ali sistem avtomatičnega priznavanja v smislu poglavij II, III in IIIa naslova III te direktive.
- 28 Iz tega sledi, da člen 10 Direktive 2005/36, ki opredeljuje področje uporabe splošnega sistema priznavanja dokazil usposobljenosti iz poglavja I naslova III te direktive, ne more na podlagi svoje točke (b) državi članici gostiteljici naložiti – ne da bi to bilo v nasprotju s ciljem navedene direktive – naj preuči dokazila o usposobljenosti prosilca, ki nima kvalifikacij, potrebnih za opravljanje poklica farmacevta v državi članici izvora (glej po analogiji sodbo z dne 16. aprila 2015, Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, točki 24 in 37).
- 29 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo 2005/36, zlasti člen 1 in člen 10(b) te direktive, razlagati tako, da se ne uporablja za položaj, v katerem oseba, ki zahteva priznanje svojih poklicnih kvalifikacij, v državi članici izvora ni pridobila dokazila o formalnih kvalifikacijah, ki ji v tej državi omogoča opravljanje reguliranega poklica.

Drugo vprašanje

- 30 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člena 45 in 49 PDEU ter člen 15 Listine razlagati tako, da morajo organi države članice gostiteljice, kadar jim je predložena vloga za priznanje poklicne kvalifikacije, v položaju, v katerem zadevna oseba nima dokazila o poklicni kvalifikaciji za farmacevta v smislu točke 5.6.2 Priloge V k Direktivi 2005/36, je pa pridobila strokovne kompetence v zvezi s tem poklicem tako v državi članici izvora kot v državi članici gostiteljici, preučiti njene kompetence in jih primerjati s kompetencami, ki se za dostop do poklica farmacevta zahtevajo v državi članici gostiteljici.

- 31 Najprej je treba opozoriti, da člen 15(2) Listine, na podlagi katerega je vsakemu državljanu Unije zagotovljena svoboda iskanja zaposlitve, dela in ustanavljanja v kateri koli državi članici, obravnava med drugim pravico do prostega gibanja delavcev, zagotovljeno s členom 45 PDEU, in svobodo ustanavljanja, zagotovljeno s členom 49 PDEU (sodba z dne 8. maja 2019, PI, C-230/18, EU:C:2019:383, točka 53).
- 32 V skladu s členom 52(2) Listine se pravice, ki jih priznava ta listina in jih urejajo določbe Pogodb, uresničujejo v skladu s pogoji in v mejah, opredeljenih v teh pogodbah. Zato se razlaga člena 15(2) Listine v obravnavanem primeru ujema z razlago členov 45 in 49 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 4. julija 2013, Gardella, C-233/12, EU:C:2013:449, točka 39).
- 33 Iz tega sledi, da za odgovor na drugo vprašanje zadostuje napotilo na člena 45 in 49 PDEU.
- 34 Prav tako je treba opozoriti, da morajo organi države članice, ki odločajo o prošnji državljanu Unije za dovoljenje za opravljanje poklica, dostop do katerega je v skladu z nacionalno zakonodajo pogojen z diplomo ali poklicno kvalifikacijo ali z obdobjem praktičnih izkušenj, upoštevati vse diplome, spričevala in druga podobna dokazila o formalni izobrazbi ter upoštevne izkušnje zadevne osebe, nato pa kompetence, ki jih ta dokazila in izkušnje potrjujejo, primerjati z znanjem in kvalifikacijami, ki se zahtevajo na podlagi nacionalne zakonodaje (sodba z dne 22. januarja 2002, Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, točka 24 in navedena sodna praksa).
- 35 Ker je ta sodna praksa le sodni izraz načela temeljnih svoboščin, zagotovljenih s Pogodbo DEU, to načelo ne more izgubiti dela pravne vrednosti zaradi sprejetja direktiv, ki se nanašajo na vzajemno priznavanje diplom (glej v tem smislu sodbo z dne 22. januarja 2002, Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 36 Namreč, kot izhaja iz člena 53(1) PDEU, je cilj teh direktiv olajšati vzajemno priznavanje diplom, spričeval in drugih podobnih dokazil o izobrazbi z vzpostavitvijo skupnih pravil in pogojev, ki kar najbolj omogočajo samodejno priznavanje navedenih diplom, spričeval in drugih podobnih dokazil o izobrazbi. Nasprotno, njihov cilj ni oziroma njihova posledica ne sme biti oteževanje priznavanja takih diplom, spričeval in drugih podobnih dokazil o izobrazbi v okoliščinah, ki jih te direktive ne zajemajo (glej v tem smislu sodbo z dne 22. januarja 2002, Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, točka 26).
- 37 Te ugotovitve med drugim veljajo za Direktivo 2005/36, ki je bila sprejeta predvsem na podlagi člena 47(1) ES (postal člen 53(1) PDEU).
- 38 V položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki – kot je razvidno iz odgovora na prvo vprašanje – ne spada na področje uporabe Direktive 2005/36, mora zadevna država članica gostiteljica spoštovati svoje obveznosti na področju priznavanja poklicnih kvalifikacij, kot so navedene v točki 34 te sodbe in ki se uporabljajo za položaje, ki spadajo na področje uporabe tako člena 45 PDEU kot člena 49 PDEU (glej v tem smislu sodbi z dne 14. septembra 2000, Hocsman, C-238/98, EU:C:2000:440, točka 21, in z dne 6. oktobra 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, točki 46 in 54).
- 39 Če torej primerjalni preizkus dokazil o izobrazbi privede do ugotovitve, da znanje in kvalifikacije, ki jih potrjuje tuje dokazilo o izobrazbi, ustrezajo znanju in kvalifikacijam, ki se zahtevajo z nacionalnimi določbami, mora država članica gostiteljica priznati, da to dokazilo o izobrazbi izpolnjuje pogoje iz teh določb. Če pa je, nasprotno, na podlagi primerjave ugotovljeno, da le

delno ustrezajo temu znanju in kvalifikacijam, ima ta država članica pravico zahtevati, da zadevna oseba dokaže, da je manjkajoče znanje in kvalifikacije pridobila (sodba z dne 6. oktobra 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, točka 57 in navedena sodna praksa).

- 40 V zvezi s tem morajo pristojni nacionalni organi presoditi, ali se znanje, ki je bilo med drugim s praktičnimi izkušnjami pridobljeno v državi članici gostiteljici, upošteva pri ugotavljanju, ali je bilo manjkajoče znanje pridobljeno (sodba z dne 6. oktobra 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, točka 58 in navedena sodna praksa).
- 41 Če pa se pri navedenem primerjalnem preizkusu izkaže, da obstajajo znatne razlike med izobraževanjem in usposabljanjem, ki ju je opravil prosilec, ter izobraževanjem in usposabljanjem, zahtevanima v državi članici gostiteljici, lahko pristojni organi določijo dopolnilne ukrepe za premostitev teh razlik (glej zlasti sodbo z dne 2. decembra 2010, Vandorou in drugi, C-422/09, C-425/09 in C-426/09, EU:C:2010:732, točka 72).
- 42 Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člena 45 in 49 PDEU razlagati tako, da morajo organi države članice gostiteljice, kadar jim je predložena vloga za priznanje poklicne kvalifikacije, v položaju, v katerem zadevna oseba nima dokazila o poklicni kvalifikaciji za farmacevta v smislu točke 5.6.2 Priloge V k Direktivi 2005/36, je pa pridobila strokovne kompetence v zvezi s tem poklicem tako v državi članici izvora kot v državi članici gostiteljici, preučiti njene kompetence in jih primerjati s kompetencami, ki se za dostop do poklica farmacevta zahtevajo v državi članici gostiteljici. Če te kompetence ustrezajo kompetencam, ki se zahtevajo z nacionalnimi določbami države članice gostiteljice, jih mora ta priznati. Če se pri primerjalnem preizkusu izkaže, da se te kompetence le delno ujemajo, ima država članica gostiteljica pravico zahtevati, da zadevna oseba dokaže, da je manjkajoča znanja in kvalifikacije pridobila. Pristojni nacionalni organi morajo po potrebi presoditi, ali se znanje, ki je bilo med drugim s praktičnimi izkušnjami pridobljeno v državi članici gostiteljici, upošteva pri ugotavljanju, ali je bilo manjkajoče znanje pridobljeno. Če se pri navedenem primerjalnem preizkusu izkaže, da obstajajo znatne razlike med izobraževanjem in usposabljanjem, ki ju je opravil prosilec, ter izobraževanjem in usposabljanjem, zahtevanima v državi članici gostiteljici, lahko pristojni organi določijo dopolnilne ukrepe za premostitev teh razlik.

Stroški

- 43 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

- 1. Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2005/36/ES z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2013/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. novembra 2013, zlasti člen 1 in člen 10(b) te direktive, je treba razlagati tako, da se ne uporablja za položaj, v katerem oseba, ki zahteva priznanje svojih poklicnih kvalifikacij, v državi članici izvora ni pridobila dokazila o formalnih kvalifikacijah, ki ji v tej državi omogoča opravljanje reguliranega poklica.**

2. Člena 45 in 49 PDEU je treba razlagati tako, da morajo organi države članice gostiteljice, kadar jim je predložena vloga za priznanje poklicne kvalifikacije, v položaju, v katerem zadevna oseba nima dokazila o poklicni kvalifikaciji za farmacevta v smislu točke 5.6.2 Priloge V k Direktivi 2005/36, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2013/55, je pa pridobila strokovne kompetence v zvezi s tem poklicem tako v državi članici izvora kot v državi članici gostiteljici, preučiti njene kompetence in jih primerjati s kompetencami, ki se za dostop do poklica farmacevta zahtevajo v državi članici gostiteljici. Če te kompetence ustrezajo kompetencam, ki se zahtevajo z nacionalnimi določbami države članice gostiteljice, jih mora ta priznati. Če se pri primerjalnem preizkusu izkaže, da se te kompetence le delno ujemajo, ima država članica gostiteljica pravico zahtevati, da zadevna oseba dokaže, da je manjkajoča znanja in kvalifikacije pridobila. Pristojni nacionalni organi morajo po potrebi presoditi, ali se znanje, ki je bilo med drugim s praktičnimi izkušnjami pridobljeno v državi članici gostiteljici, upošteva pri ugotavljanju, ali je bilo manjkajoče znanje pridobljeno. Če se pri navedenem primerjalnem preizkusu izkaže, da obstajajo znatne razlike med izobraževanjem in usposabljanjem, ki ju je opravil prosilec, ter izobraževanjem in usposabljanjem, zahtevanima v državi članici gostiteljici, lahko pristojni organi določijo dopolnilne ukrepe za premostitev teh razlik.

Podpisi